

ODSTÍNY ŽIVOTA

LUSY ADAMS

ODSTÍNY ŽIVOTA

ODSTÍNY ŽIVOTA 1

LUSY ADAMS

OBSAH

Prolog

1. Život po smrti
2. Ústup
3. Účel světí prostředky
4. V zajetí temnoty
5. Stíny minulosti
6. Útočiště
7. Jiskra
8. Rozptýlení
9. Rituál zasvěcení
10. Co se stane v Danvillu...
11. (Ne)možnost volby
12. Jedna rána za druhou
13. Bod zlomu
14. Volání krve
15. Kořist
16. Cena života
17. Střípky mého srdce

PŘÍBĚH ALEX GOODWYN POKRAČUJE!

Ukázka

Knihy Lusy Adams

O autorce

PROLOG

BYL ŠESTÝ LISTOPAD. DŘÍV JSEM TEN DEN NEDOČKAVĚ VYHLÍŽELA, koneckonců měla jsem narozeniny. Už tři roky je nikdo neslavil. To datum teď označovalo tragédii.

Schovávala jsem se ve stínu vysokých budov, mokrá jako myš a promrzlá na kost. Po tváři mi stékal déšť a maskoval moje slzy. Nedokázala jsem odejít. Nemohla jsem odtrhnout oči od dvojice usazené u výlohy útulné kavárny přes cestu, i když mi z pohledu na ně pukalo srdce.

Tmavovlasá dívka se zasmála a zlehka se dotkla ruky svého společníka. To gesto překypovalo důvěrou, ale neskrýval se v něm ani náznak romantiky. Nebyli milenci, jen nejlepší přátelé sdílející zármutek. Ona se jmenovala Jessica Goodwyn-Youngová, moje starší sestra. On byl Scott Morgan, láska mého života. Sešli se, aby se navzájem podpořili a společně se vypořádali s ozvěnami ztráty, kterou jim dnešní den připomínal.

Jejich žal byl úplně zbytečný, ale nemohla jsem jim nijak ulevit. Přestože jsem stála jen pár metrů od nich, vzdálenost mezi námi se nedala překonat – už jsme se nenacházeli ve stejném světě. Nemohla jsem jít dovnitř a říct jim, že jsem se vrátila a všechno bude zase v pořádku.

Byla jsem mrtvá. Nic už nikdy nebude v pořádku.

ŽIVOT PO SMRTI

NESNÁŠELA JSEM VÁNOCE.

Nebylo tomu tak vždycky. Jako malá jsem se nemohla dočkat, až se ráno poběžím podívat pod stromeček. V deseti jsem ale pochopila, že to jediné, co jsem si opravdu přála, jsem nemohla nikdy dostat, a na Vánoce zanevřela. Skutečnost, že byl Štědrý večer, mě tudíž nechávala chladnou. Pro mě to byla noc jako každá jiná, plná lítosti a beznaděje. Všechny ty rozzářené tváře, které jsem mījela na ulici, moji mizérii jen prohlubovaly. Připomínaly mi, jak moc sama a ztracená jsem byla.

Možná proto jsem se rozhodla vrátit do Chicaga, přestože jsem se po tom emocionálním fiasku na moje narozeniny zařekla, že tam už nikdy nevzkročím. To město představovalo středobod mého vesmíru, můj život v něm začal i skončil a všechno mezi tím. Chtěla jsem tam zase patřit, alespoň na chvíli se cítit doma.

Jasně, prázdný hřbitov se dal sotva nazývat domovem, ale neměla jsem moc na výběr. Nemohla jsem riskovat a jít mezi lidi, protože co kdybych narazila na někoho známého? Těžko bych vysvětlovala, proč jsem nehnla dva metry pod zemí. Tak jsem skončila tady, opřená o vlastní náhrobní kámen, a užívala si ironii toho, že jsem se pro jednou zase nacházela tam, kde bych být měla.

Můj hrob zel prázdnotou už půl roku. Na návrat mezi živé se mi ani po takové době nevzpomínalo snadno. Byla to ta nejhorší věc, jakou jsem kdy zažila, smrt počítaje. Probudit se v rakvi, zahrabaná hluboko pod zemí s omezenou zásobou kyslíku a bez zřejmé cesty ven... Řekněme, že to na mně zanechalo následky.

Pořád jsem netušila, jak jsem se tehdy dostala ven. Možná jsem se v záchvatu paniky přenesla sama, možná mi někdo pomohl. Věděla jsem jen, že v jednu chvíli jsem zoufale lapala po dechu a nehty škrábala tvrdé dřevo nade mnou a v tu další jsem stála na hřbitově uprostřed noci a příjemný letní vánek mi nadzvedával oblíbené šaty.

Dočasnou vlnu euforie rychle vystřídalo zděšení. Zběsile jsem se rozhlížela kolem, hledala jakékoli racionální vysvětlení nastalé situace, srdce až v krku. Tehdy se poprvé zjevil Liam. Vystoupil ze stínů, vysoký a neobyčejně pohledný, tmavé vlasy sčesané dozadu, což ještě zdůrazňovalo výrazné linie jeho lících kostí. Jeho tělesné schránce táhlo na čtyřicet, ale vážnost v obličejí mu několik let přidávala. Až časem jsem zjistila, že ve skutečnosti byl mnohonásobně starší. Pokud mluvil pravdu, jeho věk se počítal na tisíce.

„Chápu, že jsi zmatená, ale nemusíš se bát,“ uklidňoval mě. Hlas měl vřelý a konejšivý, poskytoval mi klamný pocit bezpečí. „Vše bude brzy dávat smysl.“

Přistoupil o dva kroky blíž.

Když vás na hřbitově osloví cizinec a plácá nesmysly, rozumnou reakcí je vzít do zaječích. Uvědomovala jsem si to. Nedokázala jsem se hnout. Byla jsem z něj tak rozčarovaná, omámená jeho magickou aurou, že jsem tam jen stála a zírala na něj, ztracená v jeho smaragdových očích.

Nabídl mi ruku. „Dovol mi...“

Můj mozek musel zůstat pohřbený v rakvi, protože jsem se Liama bez zaváhání chytila. Jeho dlaň pálila. Vyjekla jsem a pokusila se ucuknout, ale pevně mě sevřel. Hlavu mi zaplavila zmatená směsice obrazů. Chvíli trvalo, než jsem v nich rozpoznala útržky vzpomínek na poslední noc mého života. Vybavily se mi obličejé přátel, jejich sborový zpěv k mým narozeninám. Slyšela jsem vlastní opilecký smích, když jsem se zavěšená do Scotta vypotácela z klubu. Viděla jsem tvář Antonyho, vůdce jednoho z chicagských gangů, který se vynořil z nablýskaného auta. V nose mě štípal kouř jeho doutníku. Když zvedal pistoli, odhalil ohavné tetování na paži. Výstřely. Kvílení pneumatik. Vůně deštěm nasáklé země. Ruce třesoucí s mým tělem. Houkání sanitky. Chuť krve.

Podářilo se mi vytrhnout z Liamova sevření a přival vzpomínek se zastavil. Nechtěla jsem vidět, co následovalo. Nikdo by neměl zažít vlastní smrt dvakrát.

Do očí mi vyhrkly slzy. Svět se zatočil. Podepřely mě silné paže a zastavily můj pád na zem. Liam si mě přitáhl do náručí, hladil mě po vlasech a šeptal věty v jazyce, kterému jsem nerozuměla, zatímco jsem mu hlasitě vzlykala do saka. Na kůži mě polechtaly jiskřičky moci, žádal o povolení ke vstupu. Zhluboka jsem se nadechla a dovolila jeho magii, aby mě naplnila. Toho rozhodnutí dodnes lituji. V té chvíli byl život, jak jsem ho znala, nenávratně pryč.

Prudce jsem se od něj odtáhla. „Panebože.“ Duši mi svírala bezmoc a beznaděj. Nebyla jsem připravená na to, co mi ukázal – svět v jeho pravé podobě. Byl temný a děsivý a nechtělo se mi v něm žít.

Usmál se, jako by mi unikl nějaký vtip. „Můžeš mi říkat... Williame.“

„Co...“

Zavrtěl hlavou, aby mě umlčel. Vtiskl mi do ruky něco malého a studeného. „Tady. Budeš čelit mnohým nestvůrám, pomůže ti s nimi bojovat, než získáš patřičné dovednosti a dokážeš se ochránit. Co se týče toho ostatního... Budeš na to muset přijít sama. Už jsem zasáhl příliš. Musím jít.“

Cože? „Nemůžeš...“

Zmizel a nechal mě tam stát s hromadou nezodpovězených otázek a tlustým železným prstenem, který mi měl nějak pomoci. Netušila jsem s čím, ale v záchvatu zoufalství jsem si ho nasadila. To byla druhá chyba, které jsem se toho večera dopustila.

Trvalo mi několik dalších týdnů plných krátkých, nahodilých setkání, než jsem Liama prokoukla. Od té chvíle jsem po něm přestala požadovat odpovědi a začala se mu vyhýbat jako čert kříži. Někdy se mi to dařilo líp než jindy, tentokrát moje štěstí trvalo skoro měsíc. Měla jsem nemilý pocit, že mě brzy opustí.

Do těla se mi zakusoval chlad. Zachumlala jsem se do bundy a zavřela oči, užívala si klid mrazivé noci, dokud ho nenarušilo vzdálené předení motoru. Sítilo. Vykoukla jsem zpoza náhrobku a na vteřinu mě oslnily světla blížícího se auta. Rychle jsem se zvedla a přihrbená odběhla do stínů rozložitého stromu, který strážil mauzoleum asi deset metrů od mého hrobu.

Na úzké šterkové cestě zastavil červený Chevrolet. Srdce mi vyskočilo až do krku, div jsem se jím nezalkla. Co tady dělal? Proč přijel zrovna dnes, zrovna teď?

Motor zmlkl a z auta vystoupil důvěrně známý muž s obrovskou kyticí v ruce. Vypadal stejně, jak jsem si ho pamatovala – vysoký, štíhlý, se

snědou pletí a jasně modrýma očima. Díky hrubým rysům a širokému nosu, afroamerickému dědictví z matčiny strany, se nedal nazvat klasicky pohledným, ale pro jeho úsměv ženy zahazovaly kalhotky. Bez otálení zamířil k místu mého posledního odpočinku. Jak se přibližoval, všimla jsem si, že mu přibyly vrásky a jeho oči postrádaly obvyklý lesk. Žal mu z obličeje vymazal život. Tehdy v kavárně se před mojí sestrou jen přetvařoval. Svoje trápení nepřekonal, ani zdaleka ne.

Hrdlo se mi stáhlo, v hrudi mě bodalo. Nedokázala jsem se nadechnout.

„Lexie,“ pozdravil mě tím bohatým, láskyplným tónem, který jsem zbožňovala. Dřepl si před náhrobní kámen, položil kytici na zem a prsty obkroužil moje jméno vyvedené ozdobným zlatým písmem. Hlas mu zhrubl. „Chyběla jsi mi.“

Dál mluvil, ale neslyšela jsem ho. V uších mi hučelo, oči mě pálily. Vnitřnosti mi svírala palčivá bolest, které nešlo ulevit. Vidět Scotta, jak truchlí nad mým hrobem, jako kdybych zemřela před třemi dny a ne roky, mě trhalo na kusy. Už jsem se smířila s tím, že můj nový život bude provázený steskem po lidech, které jsem ztratila. Přijala jsem i skutečnost, že mě ještě nějakou dobu budou zbytečně oplakávat. Ale nedošlo mi, že by to mohlo být až do takové míry. To nebylo správné.

Udělala bych cokoli, abych Scottovi od jeho trápení pomohla. Cokoli. Následky budiž zatraceny.

Logika letěla oknem. Vykročila jsem ze stínu.

Na rameno mi dopadla velká ruka a strhla mě zpátky.

„Nedělej to.“ Ten rozkaz, přestože vyslovený naprosto klidně, byl tvrdý a nekompromisní, nenechával místo pro dohady. Liam jiný tón prakticky nepoužíval. „Zničíš ho.“

„Už se stalo.“ Copak to neviděl?

„Bude v pořádku. Možná ne dnes ani zítra, ale bude. Jeho žal časem ztratí tvar, zeslábne, stane se vzdálenou vzpomínkou. Ukaž se mu a připravíš ho o jakoukoli šanci vést znovu normální život.“

„To nemůžeš vědět.“ Byl to výstřel do prázdna, chabý pokus bez naděje na úspěch. Měla jsem co do činění s bohem. Věděl všechno – nebo mi to alespoň rád tvrdil.

„Existuje dobrý důvod, proč náš svět udržujeme v tajnosti, Lexie. Lidé na něj nejsou stavěni. Nedokáží čelit temnotě, která je obklopuje. Viděl jsem to mnohokrát.“ Jeho hlas se nesl tichou nocí, ale Scott jako by ho

neslyšel. Liam nás musel zaštitit nějakým kouzlem, aby naši přítomnost zamaskoval. „Pravda je zlomí a nakonec zabije. To si přeješ?“

To byla ta poslední věc na světě, co bych chtěla. Ale jak jsem měla Scotta nechat jít, když byl tak blízko, že jsem prakticky cítila jeho kořeněnou kolínskou? Po ničem jsem netoužila víc než rozběhnout se za ním, padnout mu kolem krku a už nikdy ho nepustit. Jenže jestli Liam mluvil pravdu...

„Dobrá večer.“

Chladný, neznámý hlas mě vytrhl z myšlenek. Prudce jsem se ohlédla po Scottovi. Zatímco jsem debatovala s Liamem, z druhé strany se k mému hrobu přiblížil vysoký muž. Černé vlasy měl nagelované způsobem, jaký se naposledy nosil před dvaceti lety, a pleť bledou, jako by se jí minimálně stejně tak dlouho nedotkly sluneční paprsky.

Ztuhla jsem. Sakra, sakra, sakra.

Scott se polekaně napřimil. „Dobrá.“ Přeletěl příchozího pohledem a trochu se uvolnil. Muž vypadal nanejvýš na třicet a stavbou těla připomínal záchodového pavouka. Pro Scotta, který třikrát týdně chodil boxovat, by za normálních okolností nepředstavoval soupeře. „Vyděsil jste mě.“

„To se omlouvám.“ Muž se přátelsky usmál, dával si přitom dobrý pozor, aby neodhalil zuby. „Co tady děláte tak pozdě? Hřbitov už je zavřený.“

„Já vím, jsem domluvený se správcem, že...“

Muž se pohnul příliš rychle, zaútočil jako kobra, tesáky vyceněné. Čekala jsem to. Vystartovala jsem ze stínu, z boku ho nabrala a srazila ho k zemi, než se Scotta dotkl. Upír zaprskal a shodil mě ze sebe. Překulila jsem se na nohy a při té příležitosti z boty tasila malý nůž. Upír se na mě znovu vrhl. Pustila jsem ho za svoje obrany, volnou rukou ho chytila kolem pasu a zarazila mu stříbrnou čepel do srdce. Jeho tělo mi začalo schnout v rukách. Vytrhla jsem z něj nůž a znechuceně mrtvolu pustila na zem, kde se dál scvrkávala jak švestka na slunci. Všichni upíři, které jsem zatím zlikvidovala, se po smrti více či méně rozložili, pár se jich rozpadlo až na prach. Odhadovala jsem, že to mělo něco společného s věkem. Jako kdyby je po smrti dohnal čas a postrčil jejich tělesné schránky do stavu, v jakém by se nacházely, kdyby od chvíle, kdy jim přestalo tlouct srdce, hnili v zemi.

„Co to sa...“ Scott zmlkl v polovině slova a zalapal po dechu. Stála jsem k němu bokem, obličej částečně stíněný vlasy, přesto mě poznal.

„Lexie?“ Hlas se mu třásl. „Co... Jak...“ Šok mu nedovolil žádnou z těch zmatených otázek dokončit.

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy, a obrátila na něj hlavu. Oči měl vytrěštěné a z tváře se mu ztratila všechna barva.

„Ahoj, zlato.“

Několik vteřin na mě oněměle hleděl. Pak dvěma rychlými kroky překonal vzdálenost mezi námi, popadl mě za ramena a pevně si mě k sobě přitiskl. Jeho náručí vonělo domovem, pořád jsem tam dokonale zapadala. Objala jsem ho, přitiskla se k němu, co to jen šlo. O tomhle jsem snila od okamžiku, kdy jsem vstala z mrtvých. Část mě si uvědomovala, že to byla hrozná chyba, že jsem mu nikdy neměla dovolit mě spatřit. Větší část to nezajímalo. V tuhle chvíli existoval jen Scott a jeho náručí.

Odtáhl se ode mě příliš brzy, tvář zkřivenou zmatením. „Ale... Viděl jsem tě... Říkali, že... Pohřbili jsme tě...“ Zavrtěl hlavou, neschopný utřídit si myšlenky. Rukama mi ohmatával tělo, jako by se chtěl ujistit, že jsem byla celá. „Jsi to vážně ty?“

„Jo,“ pípla jsem. „Já...“

Pohledem přeletěl někam za moje rameno. Napjal se. „Kdo...“ Ztuhl, z očí se mu vytratilo světlo.

Bleskově jsem se obrátila. Liam stál jen pár centimetrů ode mě, a přestože se tvářil nezaujatě, jeho podráždění mě bodalo do těla jako zledovatělý déšť.

„Copak jsi neslyšela slovo z toho, co jsem ti řekl?“

„Ten upír na něj zaútočil. Co jsem měla dělat?“

„Nechat ho umřít.“

„Nikdy.“

Zklamaně zavrtěl hlavou. „Pořád to nechápeš. Nezachránila jsi mu život, připravila jsi ho o něj. Lidé do našeho světa nepatří...“

„Jo, to už jsem slyšela,“ přerušila jsem ho. Hrdlo jsem měla bolestivě stažené, špatně se mi mluvilo. Těžce jsem polkla. „Pravda je zlomí a nakonec zabije.“

Ta slova mi bzučela v hlavě jako dotěrný komár, nedokázala jsem je zahnat. Čím víc jsem nad nimi přemýšlela, tím jasnější bylo, že měl Liam pravdu. Scott se z tohohle nikdy nevzpamatuje. I kdyby o mě po tom všem pořád stál, už to nebude stejné. Pomalu se budeme vzdalovat a nakonec o něj znovu přijdu, tím či oním způsobem. Mezitím ho stihnu připravit o jakoukoli naději na normální život, kterou ještě měl.

Co jsem to jen provedla?

„Můžeš to napravit? Přimět ho na to zapomenout?“

Podíval se na mě jako na úplného idiota. „Samozřejmě. Otázkou je, proč bych to dělal?“

„Protože je to správná věc?“

Jeho tvář zůstala bez výrazu. Zatřásla jsem zuby a potlačila touhu začít na něj ječet. Tím bych si jeho spolupráci těžko zajistila. „Já... Udělám, co budeš chtít. Budu ta vaše zatracená Spasitelka, ať už je to cokoli. Ale pomoz mi, prosím.“

V očích mu zaujatě zajiskřilo. „Souhlasíš, že výměnou za tuto službu pro mě budeš pracovat?“

„Ano! Jenom zaříd', aby na tohle setkání zapomněl.“

„Domluveno.“ Natáhl ke mně ruku.

Před půl rokem jsme se na tomhle místě nacházeli v totožné pozici. Potřást si s ním tenkrát byla chyba. Nepochybovala jsem, že to stejné bude i napodruhé, ale neměla jsem na výběr.

Pevně jsem nabízenou pravici sevřela. Na dlani mě pošimrala magie, ostře mě bodlo za uchem. Něco v mém nitru povolilo. Z hrudi mi vystřelila vlna energie a srazila mě na zadek. Zatmělo se mi před očima. Zamrkala jsem. Když se mi zrak vrátil, všechno se zdálo jasnější a ostřejší než předtím. I Liam mi připadal odlišný. Pořád byl neobyčejně pohledný, ale jeho božská přitažlivost jako by ztratila na síle.

Opřela jsem se o náhrobek a vytáhla se na nohy. „Co to sakra bylo?“

„Stvrzení naší dohody.“

„Moje slovo ti nestačilo?“

„V tomto případě ne. Muselo to být... oficiální.“

Jeho výraz se nezměnil, potěšení mu ale sálalo z každého póru těla. Zavrčela jsem. „Přesně o tohle ti šlo, že? Využil jsi Scotta, abys mě zmanipuloval.“ A já nána pitomá mu na to skočila.

„Neber to jako osobní selhání, nemohla ses mi vzpírat věčně. Lidé jsou stvořeni pro to, aby nám sloužili.“

„Ty jeden...“ Počastovala jsem ho sprškou nejpeprnějších nadávek, jaké jsem dokázala vymyslet.

Poslouchal mě, tvář jako z kamene. Jakmile jsem zmlkla, hodil významným pohledem po stále zmraženém Scottovi. „Pokud jsi skončila, přejdeme k mojí části dohody.“

Přistoupil ke Scottovi, položil mu ruku na rameno a zahleděl se mu do prázdných očí. Zase ruku spustil. „Hotovo. Navrhuji, aby ses schovala. Za pár vteřin jeho znehybnění povolí a jestli tě znovu uvidí, už nemáš nic, s čím bys se mnou mohla vyjednávat.“

V duchu jsem jeho směrem poslala několik dalších nadávek a naposledy se na Scotta podívala. Chtěla jsem víc času, příležitost říct mu sbohem, i když ho nemohl slyšet. Jenže trhl rukou a já rychle zmizela ve stínu stromu, než mě mohl zahlédnout. Liam se zhmotnil vedle mě. Nevšímala jsem si ho a sledovala Scotta, který se zmateně rozhlížel kolem. Jeho vzpomínky zmizely stejně jako upírovo tělo.

Zavrtěl hlavou, jako by zaháněl nepříjemný sen, a obrátil se zpět k mému hrobu. Těžce si povzdychl. „Vzpomínám si, jak ses smála, když jsem se tě zeptal, jestli věříš na osud. Tvrdila jsi, že nic takového neexistuje. Mýlila ses. Tohle je osud, Lexie. My. Byl jsem si tím jistý od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřil, a smrt na tom nemůže nic změnit. Takže bys na mě radši měla čekat, protože až se tam za tebou jednou dostanu, budeme zase spolu a už nás nic nerozdělí. Přísahám.“

Scottův slib mě zasáhl jako kopanec do žaludku. Strávili jsme spolu nejúžasnější rok mého života, milovala jsem ho k zbláznění. Přesně proto jsem ho teď musela nechat jít. Zasloužil si víc než živořit na ohavném místě, kam nepatřil a kam bych ho sobecky vtáhla, jen abych mohla být s ním. Zasloužil si všechno. Já mu nemohla dát nic.

Scott se obrátil k odchodu, v půli cesty k autu se ale zarazil a vrátil se zpátky. „Málem bych zapomněl.“ Così vytáhl z kapsy, sklonil se k mému náhrobku a zastrčil to pod kytici. Přitiskl si prsty ke rtům a pak jimi něžně pohladil moje jméno vyryté do kamene. „Šťastné a veselé, miláčku. Brzy zase přijdu.“

Odjel, aniž by tušil, že si s sebou odnášel i kus mého srdce.

Sledovala jsem zadní světla jeho auta, dokud je nepohltila tma. Spěšně jsem překonala vzdálenost ke svému hrobu a padla na zem, rukama projíždějíc zmrzlou trávu, jako kdybych z ní mohla ucítit dotyk Scottova těla. U náhrobního kamene ležela nádherná kytice z bílých kal a růží. Posunula jsem ji stranou a odhalila drobný, úhledně zabalený dárek. Pohled na něj mě zlomil. Otřásaly mnou vzlyky, hrud' jsem měla staženou, srdce se stalo epicentrem žhnoucí bolesti, kterou nic nemohlo utišit.

Ze studnice žalu mě vytrhly Liamovy lehké kroky. Zastavil se příliš blízko, jeho přítomnost mi elektrizovala chloupky po celém těle. Sálala z

něj moc, čistá a nekonečná.

„Mohu pro tebe udělat to stejné,“ nabídl. „Sebrat ti všechny tíživé vzpomínky. Zapomeneš na svůj předchozí život i trápení, které ti jeho ztráta přináší.“

Několik nekonečných vteřin jsem nad tím uvažovala. Bylo by tak snadné kývnout a všechno utrpení nechat za sebou. Lákalo mě to, ale nemohla jsem to udělat. Tu bolest jsem potřebovala. Moje vzpomínky mě utvářely, určovaly, kdo jsem byla a co pro mě bylo důležité. Pokud bych se jich vzdala, společně s bolestí bych přišla i o klíčovou část sebe samé. O to taky Liamovi nejspíš šlo. Kdybych se oprostila od minulosti, nic by mě nedrželo zpátky. Stala bych se tím perfektním vojákem, po kterém toužili.

Protřela jsem si oči, abych zahнала slzy. Bylo načase se sebrat. „Ne.“

„Zbytečně si to ztěžuješ. Nemůžeš se ke svému předchozímu životu vrátit.“

„Já vím.“

„Přesto trváš na tom, že si vzpomínky na něj ponecháš. Proč? Způsobují ti pouze bolest.“

„To nepochopíš. Nejsi člověk.“

„Ani ty ne.“

To suché konstatování mě uhodilo do tváře jako facka. Můj žal se lusknutím prstu transformoval v nenávist, prudkou a žhnoucí. Nacpala jsem si Scottův dárek do kapsy bundy a vydrápala se na nohy.

„Táhni k čertu,“ procedila jsem s očima upřenýma do temnoty před sebou. Kdybych se na Liama podívala, nejspíš bych se ho pokusila uškrtit. Ten boj jsem neměla šanci vyhrát.

Vzduch se zachvěl tichou hrozbou. „Dávej si pozor na jazyk. Zatím jsem tvoje výstřelky toleroval, ale situace se změnila. Teď mi patříš. Jestli se brzy nezačneš chovat úměrně svému postavení, postarám se, abys dostala rozum.“ Ať už tím myslel cokoli, jeho mrazivý, věcný tón prozrazoval, že neplácal do větru.

Ignorovala jsem strach, který se mi plazil tělem, a vzpurně vystrčila bradu. „Tak to hodně štěstí.“

„Štěstí nepotřebuji. Mám na svojí straně moc a osud.“

Zase ty tajemné řeči. V hlavě mi explodoval vír otázek. Žádnou jsem nepoložila. Místo toho jsem se zachumlala do bundy a zamířila pryč. Čert věděl, na co jsem mu to vlastně kývla, ale plánovala jsem se naplnění té dohody vyhýbat tak dlouho, jak to jen půjde. Sice mě přivedl zpět, o což

jsem se mimochodem neprosila, ale navzdory jeho přesvědčení mě nevlastnil. Nebudu před ním panáčkovat a poslouchat ho na slovo jako pes. To dřív zamrzne peklo.

ÚSTUP

VENKU BOUCHALY OHŇOSTROJE. PŘITISKLA JSEM SI NA HLAVU POLŠTÁŘ A snažila se zvuky veselí utlumit. Chtěla jsem spát. Když jsem spala, nic mě netrápilo. Nehodlala jsem přijít o vteřiny klidu, protože nějací pitomci dole na dvoře nevěděli, kdy přestat pařit.

Jejich povykování nabíralo na intenzitě. Musela bych se rozběhnout hlavou proti zdi a upadnout do bezvědomí, abych ho dokázala ignorovat.

Se záupněním jsem zahodila polštář a posadila se. I ve tmě jsem jasně rozeznávala motelový pokoj, kde jsem se před dvěma dny ubytovala. Smrdělo to tu zatuchlinou a v koutech se objevovala plíseň. Postel byla tvrdá a rozvrzaná, ale pořád mnohem zachovalejší než letitý psací stůl s nestabilní židlí a nebezpečně nakloněná skříň. Zašlé okno nabízelo výhled na cihlovou stěnu protější budovy, obdobně jako to ve vedlejší místnosti, která se velkoryse nazývala koupelnou. Voda tekla zásadně rezavá, o teplé tady nejspíš neslyšeli.

Za života jsem se pohybovala v podstatně větším luxusu, ale nic lepšího jsem si nemohla dovolit. Když jste byli oficiálně mrtví a chtěli, aby to tak zůstalo, museli jste si vystačit s tím málem, co jste dokázali načerno vydělat těmi nejpodřadnějšími pracemi. Všechno ostatní zanechávalo papírovou stopu nebo by mohlo přitáhnout nechtěnou pozornost policie.

Další smršť ohňostrojů, mocnější než předchozí. Oslavný výskot nebral konce. Zkontrolovala jsem hodiny. Skoro čtyři ráno. Proč to ti bezohlední idioti konečně nezabalili?

Vzdala jsem se naděje, že v nejbližší době dokážu znovu usnout, a vyhrabala se z postele. Natáhla jsem na sebe džíny, bundou skryla zbraně, které jsem si strčila za pásek (protože v takovém světě jsem se teď

pohybovala) a zamířila ven. Nešla jsem si sjednat pořádek ručně, i když mě to dost lákalo. Chtěla jsem využít procházky na čerstvém vzduchu, abych si pročistila hlavu, zbavila se nežádoucích myšlenek, které mě pronásledovaly. Od Vánoc mi hrud' svírala neviditelná síla, znemožňovala mi volně se nadechnout. Alespoň na chvíli jsem se potřebovala vymanit z jejího područí.

Přestože počasí bylo na zimu na západním pobřeží nezvykle chladné, ulice překypovaly rozjařenými vysokoškoláky v rozdílných stádiích opilosti. Výskali a smáli se, nutně potřebovali oslavovat až do východu slunce. Kdysi bych jejich nadšení možná dokázala sdílet, ale teď by to pro mě byla jen zbytečná kocovina. Nový rok mi nemohl přinést žádnou změnu ani nový začátek. Ten už jsem dostala a s radostí bych ho vrátila.

Procházela jsem se pomalu se vyprazdňujícími ulicemi alespoň hodinu, když se z baru přede mnou vypotácela mladá dívka a prudce do mě narazila.

„Hej!“ Popadla jsem ji za ramena a ustálila ji na vratkých nohách. „Dávej pozor, kam jdeš. Nejsi tu sama.“

Tupě na mě zamrkala a několikrát naprázdno otevřela pusku jako kapr. Než ze sebe dostala jediné slovo, přiskočil k nám kudrnatý mladík a dívku si ode mě s úsměvem přebral.

„Omlouvám se, vypila toho příliš.“ Hlas měl hluboký a smyslný, s náznakem cizího přízvuku. Ke dvacetiletému klukovi se vůbec nehodil. „Raději bych ji měl zavést domů.“

Nečekal, co odpovím, objal dívku kolem pasu a vykročil pryč. Sotva se držela na nohou, musel podpírat většinu její váhy, aby vůbec byla schopna pohybu. Sledovala jsem je, dokud nezmizeli na konci ulice. Když do mě strčil další ožrala opouštějící bar, dala jsem se znovu do pohybu, zamířila opačným směrem než dvojice. Nedokázala jsem na ně přestat myslet. Něco na tom klukovi mi nesedělo. To, jak mluvil, s jakou lehkostí dívku podpíral, i když sám nemohl vážit o moc víc...

Na místě jsem se zarazila a zaklela. Jeho vystupování se nehodilo k jeho věku, a když se usmál, dával si sakra pozor, aby neukázal zuby. Ta holka nebyla opilá – až teď jsem si uvědomila, že z ní netáhl alkohol. Byla omámená.

Nechala jsem toho zatraceného upíra odejít i se svačinou.

Obrátila jsem se na podpatku a vystřelila za dvojicí. Když jsem dorazila k místu, kde se mi ztratili, ostře jsem zahrnula vpravo a pokračovala rovně

na další křižovatku. Zastavila jsem a zběsile se rozhlížela kolem, pátrala po znamení, kterým směrem se vydat. Velká kovová brána, která na mě mávala z konce ulice, se mi zdála jako dobré vodítko.

Doběhla jsem k vysokému plotu a skrz mříže skenovala hřbitov. Koutkem oka jsem zachytila pohyb a obrátila hlavu tak prudce, až mi křuplo za krkem. Ignorovala jsem bolest, soustředila se na zdobené dveře jednoho z mauzoleí. Přísahala bych, že jsem je viděla se zavírat.

Zkontrolovala jsem, že mě nikdo nesledoval, vylezla na třímetrový plot a skočila na hřbitov. Padla jsem na zem, převalila se přes bok a zaujala obranný postoj. Byla to instinktivní reakce, jakou si vybudujete roky tvrdého tréninku, který jsem nikdy nepodstoupila. Za veškeré bojové schopnosti jsem vděčila kouzelnému prstenu, který mi dal Liam. Byl vyrobený ze železa, mistrně vykovaný do tvaru malých dubových lístků, které se mi kroutily kolem levého ukazováčku. Ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem ho sundat. Božské dary se zřejmě nevracely.

Jakmile jsem si byla jistá, že na mě nic neskočí ze zálohy, spustila jsem ruce a vyrazila k mauzoleu. Po cestě jsem tasila dvojici sai, asijských zbraní ve tvaru trojzubců s kratšími bočními hroty, které jsem si ponechala jako suvenýr po prvním zabitém démonovi. Před mauzoleem jsem se na vteřinu zastavila a zhluboka se nadechla, abych si dodala odvahy. Nehledě na moje nové schopnosti mě pořád děsilo nahánět po nocích příšery. Ale nemohla jsem se na tu holku vykašlat. Ne, když si před týdnem chtěl nějaký upír pochutnat na Scottovi.

Ramenem jsem zatlačila do masivních dveří, které se se skřípěním otevřely. Do nosu mě uhořel silný zápach hniloby. Odvrátila jsem hlavu stranou, bojujíc s přívalem nevolnosti. Bože, na tohle si nezvyknu.

Soustředila jsem se na dýchání pusou a vstoupila. Vnitřek mauzolea byl tmavý a stísněný a tudíž naprosto nevhodný pro někoho s klaustrofobickými sklony, které snadno získáte probuzením se v rakvi. Ignorovala jsem nepříjemný pocit v břiše i zrychlující tep a zavřela za sebou. Nechtěla jsem riskovat, že se nějaký náhodný návštěvník hřbitova připlete do boje. Nebo že mi nějaká potvora vpadne do zad.

Obklopila mě tma. Nevadilo mi to. Co jsem oživila, měla jsem v základní výbavě noční vidění, zřejmě další z božských darů. Zběžně jsem zkontrolovala okolí. Všude plno pavučin, ale jinak nic zajímavého. Protáhla jsem se průchodem vedoucím dál do mauzolea a dostala se do krátké chodby lemované trojicí dveří. Ty přímo naproti mně byly přivřené, skrz

šterbinu dopadalo do chodbičky světlo. Na stěnách tančily beztvaré stíny, pohybovaly se v rytmu blikajícího plamene svíčky. Ve vzduchu visel měděný pach krve.

Docházel mi čas.

Rozkopla jsem dveře do malé místnosti. V jejím středu stál kamenný sarkofág, na něm ležela dívka, která do mě narazila před barem, a na krku měla přísátého upíra.

„Pust' ji!“

Upír ke mně zvedl kudrnatou hlavu, oči mu zajiskřily poznáním. Líně se usmál a tentokrát se nezdráhal odhalit prodloužené špičáky. „Zase ty?“

„Odešel jsi tak rychle a já tu mám někoho, kdo by tě rád poznal blíž.“ Protočila jsem sai. Ve svitu svíčky se zlověstně leskly.

„Stříbro?“ hádal. Z nějakého důvodu většině příšer vadilo.

„Uvidíš.“

Zaujatě naklonil hlavu a přeletěl mě pohledem. „Máš odvahu, děvče.“ To oslovení od něj znělo dost směšně, protože vypadal stejně starý jako já. „A jsi hezká. Na můj vkus moc hubená, žádná prsa ani boky, ale teď si nemohu vybírat. Posloužíš lépe než toto pískle.“

Pevně jsem sevřela rukojeti zbraní a přenesla váhu na přední nohu, abych líp ustála, kdyby po mně skočil. „Jen si zkus kousnout.“

„Ty nejsi pro mě,“ zasmál se. „Jsi dárek pro moji milovanou. Tvoje tvář jí bude slušet.“

Místností se rozlehlo hrdelní zavrčení. Ze stínů výklenku po mojí pravici vystoupilo... něco. Nemělo to žádný konkrétní tvar ani formu, byla to prostě velká, tlející hrouda masa se čtyřma nohama. Vycenila na mě dvě řady ostrých zubů, ze kterých odkapávaly provazce jedovatě zelených slin.

Couvla jsem.

„Ale copak?“ utahoval si ze mě upír. „Došla ti řeč, drahá?“

Střelila jsem po něm pohledem, snažila se do něj napěchovat všechnu nenávist světa, a rychle vrátila pozornost k hroudě. To ona byla momentálně největší hrozbou v místnosti. Přestože neměla žádné zřejmé oči, cítila jsem na sobě její hladový pohled. Příkrčila se, připravovala se ke skoku.

Měla jsem jen vteřinu na to, abych se rozhodla, jestli se jim chci postavit. Proti upírovi jsem si věřila, ale o té potvoře jsem nic nevěděla. Netušila jsem, jak ji zabít, a pokud se na mě vrhnou oba zároveň, neviděla jsem svoje šance moc dobře. Instinkty mě nutily dát se na útěk. Svítání nemohlo být daleko, pokud se dostanu z mauzolea, budu v bezpečí. Pak

můžu zjistit, co byla ta potvora sakra zač, líp se na boj s ní připravit a vrátit se pro jejich hlavy. Pro tu dívku ale už bude pozdě. Nechtěla jsem ji tady nechat, ale i kdybych zůstala a nějakým zázrakem zvítězila, nemusela bych ji zachránit. Upír se na ní krmil jako divoké zvíře, z krku se jí valila krev. Temná kaluž na podlaze se rychle rozšiřovala.

Ovládl mě pud sebezáchovy. Než jsem si uvědomila, co jsem udělala, byla jsem venku z místnosti a hnala se k východu. Pronásledovaly mě těžké kroky, od kamenných zdí se odráželo hladové vrčení. Vyběhla jsem z mauzolea. Slunce už vykukovalo za vysokými budovami kolem, ale denní světlo mi nedokázalo poskytnout kýženou ochranu. Trochu nestvůru zpomalilo, otevřené prostranství ale hrálo v její prospěch. Pohybovala se dlouhými skoky, rychle zkracovala vzdálenost mezi námi. Neměla jsem šanci jí utéct. Nemohla jsem se pryč ani přenést, musela bych zastavit a příšera by mě dohnala, než bych přiměla svoje schopnosti poslouchat. Umřu. Zase. Z té myšlenky mě mrazilo.

Neměla jsem strach ze smrti, tu už jsem znala. Umírání sice bolelo, a to sakra hodně, ale dalo se to zvládnout – pokud jste věděli, že tomu nebudete muset čelit znovu. Že jakmile naposledy vydechnete, bude po všem. Netušila jsem, jestli by pro mě další smrt byla konečná, nebo mě prostě zase přivedli zpět. Dokud budu mít na výběr, nehodlala jsem to zjišťovat.

Příšera bolestivě zavyla, zvuky pronásledování zpomalily. Že by jí slunce nakonec přece dostalo? Ohlédla jsem se. Kdepak slunce, z prostředku hlavy jí trčela rukojeť dýky. Zamračila jsem se. Kdo...

Cosi mě uhodilo do boku. Náraz mě strhl stranou a srazil dolů z mírného kopce. Několikrát jsem se s útočником převalila, zapletená ve změti končetin. Když jsme se konečně zastavili, ležela jsem obličejem dolů, útočník na mně. Pokusila jsem se ho ze sebe shodit, ale snadno mě znehybnil. Rukou mi přikryl ústa. Přelila se přese mě magie.

„Přestaň sebou šít.“ Byl to mužský hlas, tichý a naléhavý, s britským přízvukem. „Uslyší tě.“

Ztuhla jsem. Příšera se prohnala kolem, její dunivé kroky odezněly v dáli.

Zdrcující váha z mého těla zmizela. Převrátila jsem se na záda a pohlédla do tváře zhruba třicetiletého muže nade mnou. Byl vysoký asi metr osmdesát, dobře stavěný, s rozčuchanými blond vlasy a hranatou čelistí. Na zádech měl připevněné dva krátké meče.

Nabídl mi pomoc při vstávání. Podrazila jsem mu nohy a vyhoupla se do stoje.

„Moc hezký,“ ušklíbl se a v mžiku byl na nohou. Pohyboval se s rychlostí a grácií zkušeného bojovníka. „Takhle běžně projevuješ vděk za záchranu života?“

Předstírala jsem, že jsem ho neslyšela. „Co byla ta věc sakra zač?“

„Nic dobrého. Proč se do pekla v noci potuluješ po hřbitově? Chceš umřít?“

„Můžu se zeptat na to samé. Kdo jsi?“

„Jeden z těch dobrých.“

„Jsem si jistá, že to tvrdí všichni padouši.“

Ohlédl se přes rameno směrem, kterým zmizela příšera. „Na tohle nemáme čas.“

Využila jsem jeho rozptýlení a sebrala ze země sai, které mi při dopadu vyletěly z rukou. Výhruzně jsem mu jedno namířila na obličej.

Nadzvedl obočí, ale napětí z jeho ramenou z nějakého důvodu zmizelo. Jako kdyby mu moje zbraně odpověděly na nějakou nevyslovenou otázku. „Stříbro?“

Co s tím všichni pořád měli? „Kdo. Jsi?“

Můj výhruzný tón ho nechal chladným. Přistoupil blíž, dokud se mu čepel nedotýkala hrdla. „Vidíš? Nepálí mě. Stojíme na stejné straně.“

Než jsem si mohla přebrat, co tím myslel, ohnal se paží a vyrazil mi sai z ruky. Zaútočila jsem mu tím druhým na břicho. Mému výpadu se snadno vyhnul a popadl mě za zápěstí, zkroutil mi ruku se zbraní za záda.

„Musíme jít,“ zavrčel mi do ucha.

Kopla jsem ho do kolena. Ustál to, ale jeho sevření povolilo. Vysmýkla jsem se mu a zaujala obrannou pozici.

Zvedl ruce. „Nechci ti ublížit. Odpovím ti, na co jen budeš chtít, ale ne tady. Moje ochrany nedokáží tvůj pach maskovat moc dlouho. Vrátí se.“

„Máš meče. Nemůžeš to prostě rozsekat?“

Zatvářil se, jako kdybych byla úplně pitomá. „Je to ghúl, akorát bych ho naštvál. Může ho zabít jedině oheň, takže pokud u sebe nemáš plamenomet, doporučoval bych ti pohnout zadkem. Potřebujeme posily.“

Rozběhl se pryč. Zřejmě čekal, že ho budu následovat. Neměla jsem nejmenší touhu ani důvod setrvávat v jeho společnosti. Ukázala jsem mu pomyslný prostředníček, zvedla ze země vyražené sai a zavřela oči, abych se mohla lépe soustředit. Přenesla jsem se pryč.

Žaludek se mi obrátil naruby. Opřela jsem se dlaněmi o kolena a zhluboka dýchala, abych nevolnost potlačila. Přenosy se zdály jako úžasná vychytávka, která vám usnadní život, dokud jste je nezažili na vlastní kůži. Nechat si tělo rozložit na miliony molekul nebyla legrace. Než jsem si trochu zvykla, za každý přenos jsem zaplatila zvratky na botách.

Když jsem se ujistila, že tentokrát se nic podobného nestane, dala jsem se do pohybu. Zpod postele jsem vytáhla cestovní tašku a začala do ní cpát to málo osobních věcí, které se povalovalo po pokoji. Musela jsem pryč, daleko od vzpomínek na dívku, kterou jsem zklamala.

Zase utíkáš? Liamův hlas mi zazněl přímo u ucha.

Prudce jsem se napřímila a ohlédla se, abych mu hezky z plna hrdla pověděla, co jsem si myslela o narušování osobního prostoru. Nebyl tam. Zamračila jsem se. Přisahala bych, že jsem ho slyšela. Zatřepala jsem hlavou, jako kdybych se z uší snažila dostat vodu, a vrátila se k práci. Nejspíš jsem si to jen představovala, protože jsem se cítila provinile, že jsem tam tu holku nechala a...

Rozhodla ses správně.

Trhla jsem sebou a poplašeně se rozhlédla. Nic. Pokoj byl příliš malý, neměl se kam schovat. Co to sakra...

„Liame?“ zeptala jsem se nejistě. „Kde jsi?“

Přímo tady. Jeho hlas mi vibroval v lebce, ostrý a vtíravý.

No do hajzlu!

„Vypadni mi z hlavy!“

Zjevil se přede mnou. Jako obvykle na sobě měl černý třídílný oblek, světlou košili a jednobarevnou kravatu, tmavé vlasy i krátký plnovous perfektně upravené. Vypadal jako úspěšný businessman, mocně, sebejistě a zatraceně přitažlivě. Dnes poprvé mě pohled na něj nechal dokonale chladnou, jako by jeho kouzlo zmizelo ve chvíli, kdy jsem mu o Vánocích potřásla rukou.

„Vypadni z mého života,“ zkusila jsem to znovu.

Pohrdavě nadzvedl obočí. „Opravdu sis myslela, že to bude fungovat?“

Ne, ale za zkoušku to stálo. „Nemůžeš si najít jinou mrtvou holku, kterou bys otravoval?“

„Jsi jedinečná.“

„Smůla.“ Popadla jsem tašku a protáhla se kolem něj. „Uvidíme se zase za týden nebo tak. Měj se.“

Mrkla jsem a znovu stál přede mnou, zablokoval mi cestu ke dveřím. Měřila jsem skoro metr sedmdesát, ale on se nade mnou hrozivě tyčil, sahala jsem mu sotva po bradu. „Varoval jsem tě, aby ses chovala s patřičnou úctou.“

Popadl mě za rameno a sklonil se, uvěznil mě pohledem. Jeho oči se zdály zelenější než obyčejně. Z dlaně mu vyšlehla magie, přiměla mě zalapat po dechu. Jeho moc na mě útočila, rozlévala se mým tělem, až nezbylo, kam by se vtěsnila další. Pokoušela se mě ovládnout. Bránila jsem se, snažila se vydržet, nepovolit. V odezvě zvýšil nápor. Vykřikla jsem, když mi do hrudníku narazila neviditelná síla a rozdrtila mi žebra. Připomněla mi, že s Liamem jsem síly měřit nemohla.

Sklopila jsem hlavu k zemi a uznala jeho autoritu. Nepřátelská energie ustoupila, až z ní zbylo jen lehké brnění v konečcích prstů. Liam mě pustil a napřimil se, zůstával ale nebezpečně blízko.

„Situace se změnila,“ zapředl sladce a přiměl mě k němu znovu zvednout oči. „Nemůžeš mi víc vzdorovat.“ Měl dokonale symetrický obličej, ostře řezané rysy a plné rty. Jeho nadpozemská krása brala dech.

Ne, o ten mě vlastně připravila zlomená žebra, která se ještě nestihla zhojit, protože ani moje léčivá magie, další z božských darů, nepracovala tak rychle. Moje chyba.

Zvedl ruku a bříšky prstů mi přešel po čelisti. S tím dotykem zmizela veškerá bolest i nutkání se od něj odtáhnout. „Přestaň utíkat.“

Zaťala jsem zuby, jak se přese mě přelila nová vlna frustrace. Zkusila jsem to. Dneska jsem se aktivně snažila pomoci a vůbec nic to nezměnilo.

„Nemůžeš zachránit všechny,“ odtušil, jako by mi četl myšlenky.

Musela jsem se zasmát. Znělo to dost šíleně. „Mně připadá, že nemůžu zachránit nikoho.“

„Nebyla to tvoje chyba. Na hřbitovech přebývá mnoho nestvůr, měla jsi smůlu a narazila na jednu z mála, se kterými se zatím nemůžeš měřit.“

„Nechala jsem jim tu holku na pospas.“

„Některým lidem není souzeno žít dlouze a spokojeně. Jisté věci jsou dané a ani ty je nedokážeš změnit. Není to osobní, ani to nic nevypovídá o tvých schopnostech. Je to koloběh života.“

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Jak mohl o smrti mluvit s takovým pragmatismem? Copak pro něj lidský život nic neznamenal? „Vybrali jste si

špatnou mrtvolu. Na tohle prostě nemám.“

„Ani jsi to nezkusila. Stále se svému osudu vzpíráš, hledáš výmluvy, proč nejsi ta pravá – to je jedinou příčinou tvého selhání. Nemůžeš očekávat výsledky, když pro ně nepracuješ. Jestli ti opravdu tolik záleží na lidských životech, máš všechny prostředky k tomu je zachraňovat. Přijmi, kdo jsi, nauč se to využívat. Všechno začne dávat smysl.“

To už jsem od něj jednou slyšela. Nejspíš to i tentokrát byla lež, ale neodolala jsem. Pokud jsem se od svého návratu něco naučila, pak že se nedalo bojovat s něčím, co jste nechápali. A já nechápala vůbec nic. Bylo načase to změnit, i když to znamenalo, že jsem musela přistoupit na hru bohů.

Dlouze jsem vydechla. „Řekni mi, co mám udělat.“ Nemyslela jsem teď, ale v dlouhodobém měřítku.

Pochopil to. „Aniž by si to lidé uvědomovali, kolem nich už tisíce let zuří válka. Síly Dobra se dennodenně utkávají se silami Zla, ale ani jedna ze stran nedokáže zvítězit. Jako Spasitelka máš jasnou úlohu – rozhodneš.“

Zůstala jsem na něj zírat s pusou dokořán. „Mám ukončit boj mezi Dobrem a Zlem? Jak?“

„Musíš získat zkušenosti. Jakmile tvoje schopnosti dosáhnou plného potenciálu, budeš připravená se s ním utkat.“

„S ním?“ To jsem taky slyšela poprvé.

„Služebníků Zla je příliš mnoho, než abys jim mohla čelit. Zbavit se jejich vůdce je jedinou šancí na vítězství. Pokud usekneš hadovi hlavu, umře i tělo.“

Zněl jako vypravěč špatného filmu. „Víš, kdo to je? Koho mám porazit?“

Dlouho mlčel, rozmýšlel se, jestli odpovědět. Nakonec řekl jediné slovo. „Dábla.“

Tentokrát mi čelist spadla až na podlahu. „Děláš si srandu? Jak mám sakra porazit Dábla?“

„Na to musíš přijít sama. Prozradil jsem příliš.“

„Neřekl jsi mi skoro nic!“

V očích se mu mihl náznak lítosti. Bylo to vůbec poprvé, co projevil skutečnou emoci. „Již teď se pohybuji na hraně. Nemohu se do války víc vměšovat. Následky by byly... katastrofální.“

Katastrofální, jo, to sedělo. Když jsem o tom tak přemýšlela, vzít znovu do zaječích znělo docela dobře.